

Sygnatura akt VI Ka 935/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **16 listopada 2018** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Krzysztof Ficek

Sędziowie SO Piotr Mika (spr.)

SR del. Adam Krukowski

Protokolant Dominika Koza

przy udziale Katarzyny Szoltysik Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G.

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2018 r.

sprawy **R. J.** ur. (...) w M.

syna Z. i L.

oskarżonego z art. 62 ust. 2 ustawy z dn. 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 16 kwietnia 2018 r. sygnatura akt IX K 296/18

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 624 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata I. D. kwotę 516,60 zł (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) obejmującą kwotę 96,60 zł (dziewięćdziesiąt sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem zwrotu nieuiszczonych kosztów obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

3. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 935/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2018 roku w sprawie o sygnaturze akt IX K 296/18 Sąd Rejonowy w Gliwicach uwzględniając wniosek złożony przez prokuratora w trybie art. 335 § 1 k.p.k., a więc o wydanie wyroku skazującego na karę uzgodnioną z oskarżonym:

1. uznał oskarżonego R. J. za winnego tego, że w dniu 5 października 2017 roku w P. rejonu (...) wbrew przepisom ustawy posiadał znaczne ilości środków odurzających w postaci 472,50 grama netto w postaci amfetaminy, tj. czynu wypełniającego znamiona występku z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i

za to na mocy art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2. na mocy art. 70 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonego przypadek na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego w postaci środka odurzającego – amfetaminy o wadze 472,50 grama w pięciu woreczkach przechowywanego w magazynie środków narkotycznych i substancji psychotropowych, a zarejestrowanego pod numerem (...) Prokuratury Rejonowej G. w G.;

3. na mocy art. 230 § 2 k.p.k. nakazał zwrócić oskarżonemu dowód rzeczowy w postaci precyzyjnej wagi elektronicznej, zarejestrowanego pod numerem (...) Prokuratury Rejonowej G.w G.;

4. na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci tymczasowego aresztowania od dnia 29 grudnia 2017 roku godz. 12:50 do dnia 30 stycznia 2018 roku godz. 12:50.

Osobistą apelację od wyroku wywiódł oskarżony, który wskazał w niej, że stawia zarzuty:

- 1) naruszenia prawa materialnego,
- 2) obrazy przepisów postępowania;
- 3) błędu w ustaleniach faktycznych;
- 4) wystąpienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych.

Uzasadniając apelację oskarżony powołał się na następujące okoliczności:

1) W swoich wyjaśnieniach wskazał, że narkotyki kupił w ilości 200 gram i zmieszał je pół na pół z kofeiną, a następnie z magnezem i witaminą B6 ponieważ miał skurcze i problemy z chodzeniem. Ilość narkotyków w rzeczywistości była więc o połowę mniejsza, a badania laboratoryjne nie wykazały obecności magnezu i witaminy B6.

2) Oskarżonemu odebrano prawo do obrony i adwokata z wyboru. Nie mógł powiadomić o zatrzymaniu ani rodziny ani adwokata, a podpisując dokumenty działał pod wpływem silnych leków psychotropowych i po spędzeniu 2 miesięcy w szpitalu psychiatrycznym. Mimo że udzielono mu zgody na kontakt z adwokatem administracja aresztu śledczego nie otrzymała wymaganych dokumentów, stąd faktycznie nie miał możliwości kontaktowania się z obrońcą ani rodziną, zaś zażalenia, jakie w tym zakresie wносił nie zostały przez nikogo rozpoznane.

3) Oskarżony nie zgadza się z treścią opinii biegłych psychiatrów, gdyż jest ona sprzeczna z innymi opiniami dotyczącymi jego osoby a sporządzonymi na potrzeby innych spraw. W szczególności nie zgadza się z ustaleniem, że nie jest osobą uzależnioną od narkotyków.

4) W postępowaniu przygotowawczym nie kwestionował ilości narkotyków i opinii biegłych, gdyż chciał to uczynić w toku procesu sądowego, czuł się bowiem wyczerpany psychicznie. Miał ataki padaczki, syndrom odstawienia leków i głęboką depresję z myślami samobójczymi, co spowodowało, że złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze 16 miesięcy pozbawienia wolności. Prokurator przydzielił oskarżonemu obrońcę z urzędu po tym, jak zrezygnował z obrońcy z wyboru. Prokurator wyraził zgodę na dobrowolne poddanie się karze w wysokości 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a gdyby oskarżony się z tym nie zgodził, to miał zażądać w procesie kary 4 lat pozbawienia wolności. Z uwagi na brak kontaktów z rodziną, adwokatem i stan zdrowia oskarżony zgodził się z wnioskiem prokuratora, gdyż mógł jedynie powiesić się albo przystać na propozycję prokuratora.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego jest bezzasadna.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że z uwagi na wydanie wyroku skazującego uwzględniającego wniosek prokuratora złożony w trybie art. 335 § 2 k.p.k. niedopuszczalny był z uwagi na treść art. 447 § 5 k.p.k. sformułowany w apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych zmierzający do zakwestionowania zawartego porozumienia. Tym samym apelacja oskarżonego nie mogła zakwestionować prawidłowości ustaleń faktycznych w szczególności co do ilości amfetaminy, której posiadanie przypisano oskarżonemu. Niezależnie od tego wypada przypomnieć, że opinia Instytut (...) w B. jednoznacznie wskazała, że z posiadanych przez oskarżonego substancji zawierającej amfetaminę uzyskać można było łącznie 929 porcji wystarczających do jednorazowego odurzenia, co jednoznacznie przesądza o prawidłowości uznania ilości posiadanych przez oskarżonego narkotyków za ilość znaczną w rozumieniu art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, skoro za ilość znaczną przyjmuje się taką ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2011 r., IV KK 127/11, LEX nr 897769, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2009 r., I KZP 10/09, LEX nr 518123)

Jako element ustaleń faktycznych traktować należy również działanie oskarżonego w warunkach pełnej poczytalności. Z tego też powodu niedopuszczane były w apelacji oskarżonego zarzuty dotyczące rzetelności wydanych w sprawie opinii biegłych psychiatrów. Wypada jedynie przypomnieć, opinia sądowno-psychiatryczna wydana została po zaznajomieniu się biegłych z szerokim materiałem badawczym, w szczególności dokumentacją medyczną związaną z leczeniem psychiatrycznym oskarżonego, i rzetelność tej opinii nie rodzi żadnych zastrzeżeń.

Całkowicie bezzasadne są zarzuty apelacji związane z rzekomym pozbawieniem oskarżonego prawa do obrony poprzez uniemożliwienie kontaktu z obrońcą. W toku postępowania przygotowawczego oskarżony przesłuchiwany był dwukrotnie w charakterze podejrzanego i w obu przypadkach w czynnościach tych uczestniczyli obrońcy oskarżonego. Po tym jak oskarżony zrezygnował z usług adw. A. S. jako swojego obrońcy z wyboru, oskarżonemu przydzielono obrońcę z urzędu w osobie adw. I. D.. Drugi z adwokatów nie został jednak ustanowiony obrońcą oskarżonego przez prokuratora, lecz zgodnie z właściwością uczynił do Prezes Sądu Rejonowego w Gliwicach zarządzeniem z dnia 22 stycznia 2018 roku. Podstawą ustanowienie obrońcy z urzędu były występujące w sprawie wątpliwości co do poczytalności oskarżonego. Brak jakichkolwiek podstaw dla zakwestionowania rzetelności udzielonej oskarżonemu pomocy prawnej przez obrońcę z urzędu. Przekonanie oskarżonego o rzekomym powiązaniu obrońcy z prokuratorem i braku lojalności tego pierwszego wobec oskarżonego uznać należy za całkowicie gołosłowne i nieracjonalne.

Sytuacja procesowa, w jakiej znajdował się oskarżony, związana z jego przyznaniem się do winy i niekwestionowaniem ilości zabezpieczonej u niego substancji narkotycznej, sprawia, że nawet jeżeli oskarżony mógłby doznawać przejściowych przeszkód w kontakcie ze swoim obrońcą, to okoliczność tę uznać należy za całkowicie pozbawioną znaczenia dla prawidłowości przeprowadzonych w sprawie czynności procesowych, a zwłaszcza za pozostającą bez wpływu na treść zaskarżonego wyroku.

Za bezskuteczne uznać należy próby wykazania przez oskarżonego, że wyrażona przez niego zgoda na dobrowolne poddanie się karze to efekt ciężkiego stanu zdrowia, zwłaszcza psychicznego, który to stan uniemożliwiał mu czy też utrudniał podjęcie mu swobodnej decyzji. O tym, że działanie oskarżonego w tym zakresie to jedynie bezpodstawną próbą uchylecia się od złożonego oświadczenia woli, przekonuje treść opinii sądowno-psychiatrycznej, w której wnioskach czytamy, iż oskarżony jest osobą zdolną do udziału w postępowaniu i do prowadzenia obrony w sposób samodzielny i rozsądny.

W sprawie nie wystąpiły uchybienia w postaci naruszenia prawa materialnego czy też prawa procesowego. Nie stwierdzono również bezwzględnych przyczyn odwoławczych z art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k. Z tego też powodu zaskarżony wyrok należało utrzymać w mocy.

Wobec wniosku i stosownego oświadczenia obrońcy zasądzono na jego rzecz od Skarbu Państwa wynagrodzenie za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym w wysokości określonej w § 17 ust. 2 pkt 4) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1714)

Z uwagi na prognozowany pobyt oskarżonego w zakładzie karnym i ograniczone z tego powodu możliwości finansowego oskarżonego sąd odwoławczy zwolnił go z obowiązku poniesienia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.